

Ik ben soms net een groot kind

Posted on 20/11/2017

Ik ben soms net een groot kind. Nou ja soms, nu ik erover nadenk misschien wel altijd. Lichamelijk ben ik geen kind hoor. Ik ben 46 jaar, 1.84 meter in lengte en over de breedte zullen we het maar niet hebben. Dat kun je nauwelijks nog kinderafmetingen noemen. Als ik dus zeg dat ik soms net een groot kind ben doel ik op mijn gedrag en mijn gevoelens. Schaam ik me daarvoor? Nee! Ben ik niet bang dat anderen me kinderachtig vinden? Nee, dat is namelijk hun probleem, niet dat van mij. Is het niet lastig als je jezelf een groot kind voelt? Soms wel. Soms keert het zich tegen mij maar ik denk dat anderen er hoofdzakelijk meer last van hebben dan ikzelf.

Ik ben soms net een groot kind en meestal is dat fantastisch. Mijn wereld bestaat namelijk niet alleen maar uit saaie grijze mensen die zich als volwassenen gedragen en doen wat hen is aangeleerd. Nee, mijn wereld kent zoveel meer wezens. Mijn wereld is mijn eigen grote sprookjesboek. U mag er ook deel van uitmaken hoor. Het is niet exclusief voor mij alleen en de toegang is gratis. Er wonen elfjes, dwergen, eenhoorns en nog veel meer fantastische figuren. Soms komt Roodkapje op de koffie. Ze neemt altijd iets lekkers mee in haar mandje. Doornroosje heb ik al een tijdje niet gezien. Die zal zich wel weer geprikt hebben aan een spinnenwiel. Bezoek uit de sprookjeswereld is altijd leuk. Je hoort de laatste nieuwtjes. Wist je trouwens dat Assepoester weg is bij de prins? Je hebt het niet van mij hoor. Ik hoorde het afgelopen weekend van een van de dwergen. Het is nog een hele rel geweest in het kasteel.

Ik ben soms net een groot kind en een enkele keer is dat vervelend. Dan zitten er monsters onder mijn bed maar als ik heel stil blijf liggen en mijn ogen sluit dan gaan ze vanzelf weer weg. Dan kijk ik uit het raam en staat de boze wolf in de tuin en dat gebeurt net altijd als ik iets uit de schuur moet hebben. Dan spreekt een onbekend iemand mij aan en dan raak ik weleens in paniek.

Ik ben soms net een groot kind en regelmatig is dat lastig voor anderen. Anderen weten niet wat er zich in mijn hoofd afspeelt en denken dat ik net zo reageer als elk willekeurig ander persoon. Dat botst weleens. Ik ben dan wel volwassen maar vind het vaak moeilijk mij ook als een volwassen persoon te gedragen. Meestal gebeurt dat bij vreemden of in heel drukke situaties. Op zulke momenten neemt het kind in mij het over. Ik heb er niet zo'n last van, anderen wel. Die weten op zulke moment niet hoe ze met mij om moeten gaan. Een ander terugkerend punt zijn mijn grenzen. Net zoals een kind vind ik het moeilijk die te bepalen en te bewaken. Als je mij in deze periode mijn gang laat gaan dan koop ik de hele winkel met kerstversiering leeg. Hetzelfde geldt voor het indelen van mijn werkzaamheden. Gelukkig heb ik dierbaren om mij heen die dat in goede banen leiden.

Ik ben soms net een groot kind maar dat kan mij lekker niets schelen. Ik ben namelijk gelukkig met mijn leven zoals het nu gaat. Laat mij maar lekker ronddolen in mijn eigen sprookjeswereld. En als iemand daar moeite mee heeft dan zeg ik net als ieder ander kind: **LEKKER PUH!**